

μόνην τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὡς ὑποστήριγμα γράφοντα ἐπὶ ἐπιμήκους τινός φοινικοφύλλου.

Κιγκαλέζος γράφων ἐπὶ φοινικοφύλλου.

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

«Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς 21ης Φεβρ. λίαν πρωΐ ὁ Ἰάκωβος ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι εἶχεν ἀποφασίσαι τὴν προτεραίαν. Τὸ ψύχος ἐφαίνετο δριμύτερον· ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ ψύχος ἦτο εὐνοϊκὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ἐπομένως δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν. Καὶ πρῶτον μὲν ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ δίοδον δι' αὐτὸν καὶ τὴν Ῥόζαν διὰ τῆς χιόνος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δύσκολον· διότι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ ρίψῃ τὴν χιόνα ἐντὸς τοῦ κτηνοστασίου μετὰ τὸ πτυάριόν του, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν. Ἦρχισε λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μετὰ βίην τὴν δύναμίν του καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται μετὰ πολλὴν ζέσιν· ἐπὶ τέλους ὅμως ἐκουράσθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ, ὅπως ἀναπαυθῇ, καὶ διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν δριμύτητα τοῦ υπερβολικοῦ ψύχους, ἤναψεν ὀλίγην φωτιάν.

Μόλις ὅμως ὁ πρῶτος καπνὸς αὐτῆς ἐξῆλθε τῆς καπνοδόχης καὶ ἀμέσως ἠκούσθη κρότος ἔξωθεν τοῦ κτηνοστασίου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τῷ ἐφάνη, ὅτι ἦσαν λύκοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πρὸς ἄφατον αὐτοῦ χαρὰν ἀντὶ οὐρλισμάτων λύκων ἤκουσε φωνὰς ἀνθρωπίνους, καὶ μάλιστα μίαν τινὰ καλοῦσαν αὐτὸν μετὰ τὸ ἴδιόν τε ὄνομα, καὶ ἐξέφερε κραυγὴν χαρᾶς, ἥτις ἀνταπεκρίθη ἔξωθεν δι' ἄλλης ὁμοίας.

Καὶ τώρα ἑξαλλος ἀπὸ χαρὰν ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας ἐκ νέου τὸ πτυάριον καὶ ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ νέου τὴν χιόνα. Ὅσῳ δὲ ἐπροχώρει, τόσῳ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς φωνὰς καθαρώτερον καὶ ἐπὶ τέλους διέκρινε τὴν φωνὴν τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς του, ὅστις χωρὶς ν' ἀναμένῃ ν' ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή διὰ τῆς χιόνος συνέθλιψεν αὐτὸν δι' αὐτῆς καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν υἱόν του.

— «Ὁ δὲ παπποῦς ποῦ εἶναι τέκνον μου;» ἠρώτησεν ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην ἐκχυσιν τῆς πατρικῆς ἀγάπης τοῦ ἐπὶ τὸν Ἰάκωβον. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο περισσότερον συγκινημένος ἢ ὥστε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ὠδήγησε δὲ μόνον τὸν πατέρα του εἰς τὸν τάφον καὶ βυθθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀνελύθη εἰς κλαυθμούς καὶ δάκρυα.

Ὁ πατὴρ του ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάκωβος εἶχε χαράξαι ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ ἐνόησε τὸ λυπηρὸν συμβάν.

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν πατέρα του περιγραφὴν τινὰ τῶν παρελθόντων παθημάτων των, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐμπόδισεν αὐτὸν, εἰπὼν, «Ὑστερότερον τέκνον μου. Ἦδη δὲ πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃς· διότι δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν. Ἐκτὸς τούτου ἡ κατὰσας μας δὲν εἶναι πολλὴ εὐκολος.»

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ σύντροφοι τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰακώβου κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, μεταξύ δ' αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης Πέτρος, πάντες δὲ ἐνηγκαλίσθησαν μετὰ χαρᾶς τὸν μικρὸν Ἰάκωβον καὶ ἔχυσαν δάκρυα λύπης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος· ὁ δὲ πατὴρ τοῦ Ἰακώβου μετὰ βραχεῖαν τινὰ προσευχὴν προφερθεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ πατρὸς, λαβὼν τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ παραδοὺς τὴν Ῥόζαν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ καλοῦ Πέτρου, ἐξεκίνησε μετὰ τῶν λοιπῶν διὰ τὴν οἰκίαν των, μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου κατώρθωσαν νὰ κατέλθωσιν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ὅπου οἱ συγχωριανοὶ τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, εἶχον ἀνοίξει ὁδὸν διὰ τῆς χιόνος πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ.

Λόγοι δὲν δύνανται νὰ περιγράψωσι τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὅταν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν—Ἡ μήτηρ ἔσφιγγεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, οἱ δὲ ἀδελφοὶ του δὲν ἐχώρεινον καταφιλῶντες τὰς παρειάς του. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γείτονες καὶ ἄλλοι συγχωριανοὶ τοῦ ἐξῆλθον πανοικεῖ νὰ τὸν ἴδωσι καὶ ὁ καθεὶς εἶχε καὶ μίαν καλὴν λέξιν δι' αὐτὸν καὶ τὴν Ῥόζαν.

Τὰς ἐπομένας ἑσπέρας τοῦ ἐναπομείναντος χειμῶνος ὁ Ἰάκωβος διηγεῖτο εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς του καὶ εἰς πολλοὺς, οἱ ὅποιοι ἐσύχναζον εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσι διηγούμενον τὰ συμβάντα εἰς

αὐτὸν καὶ τὸν παπποῦ του κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατακλείσεώς των εἰς τὸ κτηνοστάσιον ἐκεῖνο· ἔμαθε δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ τοῦ πατρὸς του ὅτι κατὰ τὴν κατάβασίν του ἀπὸ τοῦ ὄρους ἔχασε τὴν ὁδὸν καὶ εὗρεθῇ ἐπὶ τῆς ἁκρας ἐνὸς βράχου ἀναισθητος ὑπὸ τῶν συγχωριανῶν τε, καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔκειτο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἐπὶ τέλους δὲ ἀναλαθὼν ἐπωφελήθη τῆς πρώτης εὐκαιρίας, τὴν ὅποιαν ὁ καιρὸς τῷ ἔδωκε, διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ υἱῶν· ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐνεκα τῆς μεγάλης ποσότητος τῆς χιόνος, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ οὕτως ὁ γέρων ἀπέθανεν.

Ἰδίως τὰ περὶ τῶν λύκων, τὰ ὅποια τὰ παιδία ἤκουον μὲ πολλὸν φόβον, θαυμάζοντα τὴν γενναίότητά τοῦ Ἰακώβου.

Καὶ τώρα, μικροὶ μου φίλοι, ἐλπίζω, ὅτι ἡ ὥραία ἱστορία, ἣτις τελειώνει μὲ τὸ παρὸν φύλλον, ἐκτὸς τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὅποιαν σᾶς ἔδωκε κατὰ μῆνα, θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς μέσον τοῦ νὰ μιμηθῆτε τὸ εὐσεβὲς παράδειγμα τοῦ μικροῦ Ἰακώβου.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἔχωμεν ἄλλην τινὰ ἱστορίαν ἐξίσου ὥραϊαν καὶ εὐχάριστον, ἣτις θὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1881· ἦτοι «Τὸ σπῆλαιον τῶν ληστῶν.»

ΥΙΕ ΜΟΥ ΔΟΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΟΥ ΕΙΣ ΕΜΕ.

(Παροιμία κγ'. 26.)

Δὲν σᾶς φαίνεται παράδοξον, ἀγαπητά μου παιδία, ὅτι ὁ Πανίσχυρος Θεὸς, τὸν ὅποιον αἱ μυριάδες τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀγγέλων εἰς τοὺς οὐρανούς προσκυνοῦσι, ζητεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν παιδιῶν; Ἡ ἀγάπη του ἐκεῖνη, ἣτις ἐκίνησεν αὐτὸν ὅπως πέμψῃ τὸν μονογενῆ αὐτοῦ Υἱὸν εἰς τὴν γῆν ἵνα ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κόσμου, παρακινεῖ αὐτὸν καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀγάπην ἡμῶν τῶν πλασμάτων αὐτοῦ. Ζητεῖ τὴν καρδίαν, ἵνα κάμῃ αὐτὴν ἀληθινὴν καὶ εὐκρινῆ, διὸ λέγει πρὸς ὑμᾶς διὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς «Ἰδοὺ ἡγάπησας ἀλήθειαν.» Ζητεῖ προσέτι τὴν καρδίαν, ὅπως κάμῃ αὐτὴν ἀγνὴν καὶ εὐτυχῆ. Ἰδοὺ λέγει διὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς «Εὐφραίνε ἐν Κυρίῳ καὶ θέλει σοὶ δώσει τὰ ζητήματα τῆς καρδίας σου.» Ζητεῖ τέλος τὴν καρδίαν, ἵνα προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ φόβου καὶ μεριμνῶν· διότι πάλιν λέγει διὰ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, «Ὅς μὴ ταράττεται ἡ καρδία σας· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.»

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἤδη ἐφθάσαμεν, ὁ Θεὸς ἔκραξε πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν, διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ τοῦ Ἀγίου, καὶ διὰ πλείστων ἄλλων μέσων, ἵνα δώσῃτε εἰς αὐτὸν τὰς

καρδίας ὑμῶν, καὶ ἀφιερώσῃτε εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν ὑμῶν. Δὲν θέλετε λοιπὸν πράξει τοῦτο πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ ἔτος, διὰ νὰ ἀρχίσῃτε τὸ νέον ἔτος μὲ νέους σκοποὺς καὶ νέας ἀποφάσεις; «Δὲν θέλετε κράξει πρὸς ἐμὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, Πάτερ ἡμῶν, σὺ εἶσαι ὁ ὁδηγὸς τῆς νεότητός μας;» (Ἱερ. γ'. 4).

Βεβαίως πάντες ἔχομεν ἀνάγκην τοιούτου πανσόφου καὶ παντοδυνάμου Ὁδηγοῦ, ὅστις νὰ ἦναι πάντοτε πλησίον ἡμῶν, ὅπως ὁδηγήσῃ ἡμᾶς μέχρι τέλους τῆς ἐπιγείου ἡμῶν ὁδοπορίας.

ΝΕΡΩΝ.

Ὁ Νέρων, τοῦ ὁποίου τὸ πλήρες ὄνομα ἀφοῦ υἱοθετήθη ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου, ἦτο Νέρων Κλαύδιος Καῖσαρ Δροῦσος Γερμανικὸς, ἦτο ὁ Καῖσαρ τὸν ὅποιον ὁ ἅγιος Παῦλος ἐπεκαλέσθη, ὅτε ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Φίλστου, Ῥωμαίου Διοικητοῦ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 37 μ. Χ., καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ Γαίου Δομητίου Ἀχηνόδαρτου καὶ τῆς Ἀγριππίνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἡ μήτηρ του συνεζεύχθη τὸν Κλαύδιον, τὸν ὅποιον ἐκεῖνος διεδέχθη ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ νεαρὸς Νέρων ἐπεδείκνυνεν ἄκραν δικαιοσύνην καὶ ἡπιότητα, μέχρι τοσοῦτου, ὥστε, ὅτε τῷ προσεφέρθη νὰ υπογράψῃ ἀπόφασιν θανατικῆς ποινῆς κατὰ τινων καταδικῶν, ἀνεφώνησεν «Εὐχομαι τῇ Θεῷ νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ γράψω!» Ἡ καλὴ αὕτη διάθεσις αὐτοῦ, ἡνωμένη μετὰ πολλῶν προσόντων ἀτομικῶν, καθίσταν αὐτὸν λίαν ἀγαπητὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀγάπη των πάραυτα μετεβλήθη εἰς μίσος· διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἐν τῶν ἀπανθρωποτάτων τεράτων ἐξ ὧν ὑπῆρξάν ποτε. Ἐθανάτωσε τὴν μητέρα καὶ τὰς δύο αὐτοῦ γυναῖκας τὴν Ὀκταβίαν καὶ Ποππαίαν, ἐκτὸς πολλῶν ἐκ τῶν καλλίστων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ.

Ὅπως κριθῇ ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ τοῦτε τυράννου ἐστάλη καὶ ὁ ἅγ. Παῦλος εἰς Ῥώμην. Ἐν τοσοῦτῳ ἐπετραπήναι εἰς τὸν Ἀπόστολον νὰ διαμένῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ, φυλαττόμενος ὑπὸ στρατιώτου· καὶ μετὰ τοιούτου διετῆ βίον ἀφῆθη ἐλεύθερος, ὅτε ἐπανέλαβε τὸ ἐπίπνον αὐτοῦ ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς διαφόρους χώρας. Ἐπανεβλῶν εἰς Ῥώμην μετὰ τινα ἔτη κατηγορήθη ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν. Τὸν ἔφερον ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, ὅστις τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπῆρχε γενικὸς διωγμὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν· διότι ἡ Ῥώμη ἐπυρπολήθη, ὡς